

Przaśne ofiary

Jak mamy składać ofiary

„Jeżeli ktoś chce złożyć Panu ofiarę z pokarmów, to niechaj ofiarą jego będzie przednia mąka; niechaj poleje ją oliwą i nałoży na nią kadzidła” – 3 Mojż. 2:1.

Przaśny chleb

Pierwsza wzmianka o przasnym chlebie pojawia się w relacji z Księgi Rodzaju, jak dwaj aniołowie przybyli do Lota w Sodomie. Lot zaoferował im możliwość pozostania w swoim domu zamiast na ulicy. „Lecz on bardzo nalegał na nich; wstąpili więc do niego i weszli do domu jego. A on wyprawił im ucztę, upiekł przasniki i jedli” – 1 Mojż. 19:3. Wydaje się, że pieczenie przasnego chleba przez Lota nie ma żadnego duchowego znaczenia, a jedynie zaznacza, że można go było szybko przygotować i upiec.

W przeddzień swojego wyjścia z Egiptu Izraelici mieli upiec przasny chleb. „Mięso jego upieczone na ogniu spożyją podczas tej nocy; jeść je będą z przasnikami i gorzkimi ziołami [...]. Przez siedem dni jeść będziecie przasniki. Już pierwszego dnia usuniecie kwas z domów waszych, bo każdy, kto od pierwszego do siódmego dnia jeść będzie to, co kwaszone, usunięty będzie z Izraela” – 2 Mojż. 12:8,15,18). Spożywanie przasnego chleba, który można było szybko przygotować i zabrać ze sobą, było dla Izraelitów celowe. Chleb ten stanowił dla nich pożywienie na początku podróży. „A z ciasta, które wynieśli z Egiptu, napiekli niekwaszonych placek, gdyż nie zdążyło się zakwasić, zostali bowiem wypędzeni z Egiptu, a nie mogąc zwlekać nie przygotowali sobie zapasów” – 2 Mojż. 12:39.

Duchowe znaczenie

Mojżesz przedstawił duchowe znaczenie przasnego chleba. „Pamiętajcie o tym dniu, w którym wysłicie z Egiptu, z domu niewoli, bo przemożną ręką wyprowadził was Pan stamtąd. Nie wolno tedy jeść chleba kwaszonego [...]. W tym dniu opowiadać będziesz synowi swemu, mówiąc: Jest tak z powodu tego, co mi uczynił Pan, gdy wychodziłem z Egiptu” – 2 Mojż. 13:3,8. Z kolei 23 rozdział Księgi Wyjścia, w którym ustanowione zostały przepisy dotyczące sabatu i świąt, zawiera instrukcje dotyczące używania przasnego chleba. Rozdział 29 Księgi Wyjścia dotyczy poświęcenia kapłaństwa, podczas którego chleb, ciasta i opłatki miały być wypiekane z przasnej mąki.

Jahwe, za pośrednictwem Mojżesza, użył przasnego chleba, aby pouczyć Izraelitów o ich szczególnym miejscu w Jego planach. Ponieważ Egipcjanie używali drożdży do wypieku chleba, przasny chleb pokazywał różnicę między wybranym ludem Bożym a światem. Gdyby byli posłuszni, „byliby Mi królestwem kapłanów i narodem świętym” (2 Mojż. 19:6). Poświęcenie kapłaństwa lewickiego pokazało również ich oddzielenie od reszty plemion Izraela. „I tak oddzielsz Lewitów spośród synów izraelskich, i Lewici będą należeć do Mnie [...] gdyż oni są Mi oddani na własność spośród synów izraelskich” – 3 Mojż. 8:14,16.

Prawa dotyczące ofiar ze zbóż

„Jeżeli ktoś chce złożyć Panu ofiarę z pokarmów, to niechaj ofiarą jego będzie przednia mąka; niechaj poleje ją oliwą i nałoży na nią kadzidła” – 3 Mojż. 2:1. Angielskie tłumaczenie Króla Jakuba sugeruje „ofiarę mięsną”, czyli ofiarę zwierzęcą wymagającą przelania krwi. Jednakże hebrajskie słowo *minchah* oznacza dar lub ofiarę bezkrwawą i jest lepiej oddawane jako „ofiara z pokarmów” lub „ofiara zbożowa”. Wyjaśnia to, dalszy zapis „z przedniej mąki, i poleje ją oliwą i nałoży na nią kadzidło”. Wiele tłumaczeń posługuje się tłumaczeniem „ofiara mączna” albo „ofiara zbożowa”.

Polecenia

Drugi rozdział Księgi Kapłańskiej poświęcony jest wymogom Prawa dotyczącym tych ofiar zbożowych i jest dość szczegółowy. „Potem przyniesie ją do synów Aarona, kapłanów. Kapłan weźmie z tego pełną swoją garść mąki z oliwą wraz z całym jej kadzidłem i spali ją na ołtarzu jako pamiątkę, jako ofiarę ogniową, woń przyjemną dla Pana. Co zaś pozostanie z ofiary z pokarmów, przypadnie Aaronowi i jego synom. Będzie to najświętszą częścią z ofiar ogniowych dla Pana” – 3 Mojż. 2:2-3. Ofiara ta składała się z surowego ziarna, którego część składano jako ofiarę dla Jahwe, a resztę oddawano Aaronowi i jego synom (tj. kapłaństwu lewickiemu).

Ofiara przasna

Następnie podano instrukcje dotyczące gotowanej ofiary z ziarna. „Jeżeli zaś chcesz złożyć na ofiarę z pokarmów to, co pieczone w piecu, niech to będzie ciasto przasne z przedniej mąki, zaczynione oliwą i cienkie placki przasne pomaszczone oliwą. A jeżeli twoją ofiarą ma być ofiara z pokarmów smażonych na patelni, to niech nią będzie przasnik z mąki przedniej zaczynionej oliwą. Pokruszysz go na drobne kawałki i nalejesz nań oliwy; to jest ofiara z pokarmów. Jeżeli twoją ofiarą ma

być ofiara z pokarmów gotowanych w rondlu, to niech będzie zrobiona z mąki przedniej zaczynionej oliwą” – 3 Mojż. 2:4-7. Wymóg, aby ofiara była przaśna, ma kluczowe znaczenie dla jej przyjęcia. „Żadna ofiara z pokarmów, którą składać będzie Panu, nie może być przyrządzana na kwasie; gdyż nic kwaszonego ani miodu nie możecie składać na ofiarę ogniwą dla Pana” – 3 Mojż. 2:11. Z czasem miód może sfermentować i mieć taki sam efekt jak kwas w cieście, a po spaleniu wydziela zapach spalenizny, a nie słodki aromat dla Jahwe.

Znaczenie ofiary przaśnej

Wskazówką do zrozumienia znaczenia ofiary przaśnej są ofiary ze zwierząt. W 3 Mojż. 1 opisano, jak Jahwe dał Mojżeszowi wyraźne wymagania dotyczące zwierząt, które miały być ofiarowane. „Przemów do synów izraelskich i powiedz im: Jeżeli ktoś z was chce złożyć ofiarę Panu, to niech złoży ofiarę swoją z bydła rogatego lub z trzody. Jeżeli ofiara jego ma być całopalna z bydła rogatego, to niechaj złoży na nią **samca bez skazy**; niech przyprowadzi go do wejścia do Namiotu Zgromadzenia, aby znaleźć upodobanie u Pana” – 3 Mojż. 1:2-3.

W rozdziale 22 podane zostało ostrzeżenie dla Izraelitów: „Nic, co ma wadę, nie składajcie w ofierze, gdyż przez to nie zyskacie upodobania” (3 Mojż. 22:20). Niestety, Izraelici często nie wywiązywali się z obowiązku składania nieskazitelnych ofiar. W Księdze Malachiasza kapłan został skarcony za składanie Jahwe niewłaściwych ofiar, jakich nie złożyłby nawet człowiekowi sprawującemu władzę na ziemi. „Gdy przynosicie na ofiarę to, co **ślepe**, czy nie ma w tym nic złego? Gdy ofiarujecie to, co **kulawe i chore**, czy nie ma w tym nic złego? Spróbuj złożyć to swojemu namiestnikowi, a zobaczysz, czy przyjmie to łaskawie albo czy okaże ci przychyłność? – mówi Pan Zastępów” – Mal. 1:8.

Wady zwierząt symbolizowały zło, więc zwierzęta musiały być sprawdzane, aby na ofiarę Jahwe składano wyłącznie te pozbawione wad. Wady są podobnym symbolem, co kwas. Aby przygotować ofiary z przaśników, dom musiał być całkowicie oczyszczony z kwasu. Wymagało to starannego sprawdzenia, w tym narzędzi kuchennych i odzieży, która miała być noszona. Zasady były surowe, a kara dotkliwa: „Przez siedem dni nie będzie kwasu w domach waszych; każdy bowiem kto jeść będzie kwaszone, usunięty będzie ze społeczności Izraela, zarówno przybysz jak i tubylec” – 2 Mojż. 12:19. Nawet niewielka jego ilość przenika cały bochenek. „Trochę kwasu całe ciasto zakwasza” – Gal. 5:9.

Wraz z przyjściem Chrystusa znaczenie kwasu stało się jasne. Przemawiając do swoich uczniów, Jezus powiedział: „Strzeżcie się kwasu faryzeuszów, to jest obłądki” (Łuk. 12:1). Znaczenie tego słowa zostało dokładniej

wyjaśnione w Mat. 16:12: „Wtedy zrozumieli, że nie mówił, aby się wystrzegali kwasu chlebowego, lecz nauki faryzeuszów i saduceuszów”. Br. Russell napisał: „**Kwas** – symbol złego wpływu. [...] hipokryzja faryzeuszy była nieczystością, zanieczyszczającą przez swój wpływ (R5390:2). **Faryzeuszy** – fałszywe doktryny i zepsute wpływy pochodzące od uczonych w Piśmie i faryzeuszy (R2635:1, 1670:6)” – Rozszerzony Komentarz, werset Łuk. 12:1 [Expanded Comments w języku angielskim – przyp. tłum.].

Kwas w zborze w Koryncie

Apostoł Paweł dowiedział się o niemoralności seksualnej, która splugawiła zbor, a która nie istniała nawet wśród pogan. Starsi nie podjęli żadnych działań. Powinno ich to zawstydzić, a jednak stali się aroganccy, nie chcąc dyscyplinować winnych. Święty Paweł wyjaśnia: Wasze przechwałki nie są dobre. „Niedobra ta wasza chełpliwość. Czyż nie wiecie, że odrobina kwasu całe ciasto zakwasza? Uprzątnijcie stary kwas, abyście się stali nowym zaczynem, jako też przaśni jesteście. Albowiem na Paschę naszą został ofiarowany Chrystus” – 1 Kor 5:6-7. Kontynuuje: „Świętujemy więc nie w starym kwasie ani też w kwasie złości i przewrotności, ale w przaśnikach czystości i prawdy” – 1 Kor 5:8 (BL).

Usuńcie stary kwas

Gdy kwas znajdzie się w cieście, nie da się go usunąć. Święty Paweł wyjaśnia, co rozumie przez stary kwas: „Albo czy nie wiecie, że niesprawiedliwi Królestwa Bożego nie odziedziczą? Nie łudźcie się! Ani złodzieje, ani chciwcy, ani pijacy, ani oszczerzy, ani zdziery Królestwa Bożego nie odziedziczą” – 1 Kor. 6:9-10. Nie możemy sami usunąć starego kwasu. Istnieje jednak sposób, w jaki można to osiągnąć. „A takimi niektórzy z was byli; aleście obmyci, uświęceni, i usprawiedliwieni w imieniu Pana Jezusa Chrystusa i w Duchu Boga naszego” – 1 Kor. 6:11. Po pierwsze, musimy zostać oczyszczeni z naszej odziedziczonej niesprawiedliwości poprzez przypisanie nam zasługi Chrystusa, otrzymując Jego sprawiedliwość jako szatę, która zakrywa nasze niedoskonałości przed Bożym wzrokiem (Izaj. 61:10). Dzięki temu przypisaniu możemy składać nasze „ciała jako ofiarę żywą i świętą, przyjemną Bogu” (Rzym. 12:1). W ten sposób stajemy się przaśni, jak napisał św. Paweł: „Uprzątnijcie stary kwas, abyście się stali nowym zaczynem, jako też przaśni jesteście. Albowiem na Paschę naszą został ofiarowany Chrystus” – 1 Kor. 5:7 (BL).

Chodzenie w nowości

Potrzebny jest jednak jeszcze jeden krok. Apostoł Jan wyraźnie stwierdza, że potrzebna jest zmiana kierunku naszego życia. Jest to nowy kierunek, z dala od ciemności świata, starego zaczynu. „Jeśli zaś chodzimy w

światłości, jak On sam jest w światłości, społeczność mamy z sobą, i krew Jezusa Chrystusa, Syna jego, oczyszcza nas od wszelkiego grzechu” – 1 Jana 1:7. Apostoł Paweł łączy te dwa kroki w Rzym. 6:12-13: „Niechże więc nie panuje grzech w śmiertelnym ciele waszym, abyście nie byli posłuszni pożądliwościom jego. I nie oddawajcie członków swoich grzechowi na oręż nieprawości, ale oddawajcie siebie Bogu jako ożywionych z martwych, a członki swoje Bogu na oręż sprawiedliwości”.

Ofiara z praśnego chleba

W ofiarach spokojnych używano jednak kwasu. „Wraz z plackami złoży przy dziękczynnej ofierze pojednania jako swoją ofiarę chleb kwaszony. Z całej tej ofiary złoży jedno jako dar ofiarny dla Pana, a należeć to będzie do kapłana, który pokropił krwią ofiary pojednania; należeć to będzie do niego” – 3 Mojż. 7:13-14. Uży-

cie kwasu w tym miejscu jest znaczące. Dodanie kwaszonych placków, obrazujących grzech, wskazuje, że ofiarujący uznali swój grzeszny stan i że pokój z Bogiem jest możliwy tylko dla tych, którzy uznają swój grzeszny stan. Część ofiary z praśnych placków miała być przekazywana kapłanowi jako zapłata za jego służbę.

To pięknie obrazuje poświęconych chrześcijan przynoszących swoje żywe ofiary uwielbienia i dziękczynienia Ojcu Niebieskiemu. Mogą to czynić jedynie przez Chrystusa, naszego Odkupiciela. „I żeby przez niego wszystko, co jest na ziemi i na niebie, pojednało się z nim dzięki przywróceniu pokoju przez krew krzyża jego”. „Albowiem On sam jest pokojem naszym” (Kol. 1:20, Efezj. 2:14).

Charlton Ray